

Tadeusz Zawadzki ps. „Zośka”, „Kajman”, „Kotwicki”, „Lech Pomarańczowy”, „Tadeusz” – urodził się 24 stycznia 1921 roku, w Warszawie, w rodzinie profesora Józefa Zawadzkiego i Leony z Siemieńskich. Od 1933 roku należał do 23 Warszawskiej Drużyny Harcerzy im. Bolesława Chrobrego – słynnej „Pomarańczarni”. W 1939 roku ukończył Państwowe Gimnazjum im. Stefana Batorego w Warszawie.

W czasie okupacji kontynuował naukę w Państwowej Szkole Budowy Maszyn oraz na Wydziale Chemii tajnej Politechniki Warszawskiej. Na przełomie lat 1939/40 działał w szeregach PLAN-u, a do połowy 1940 roku – w komórce więziennej Związku Walki Zbrojnej. Od wiosny 1941 roku był w Szarych Szeregach i w Organizacji Małego Sabotażu „Wawer”, a od jesieni 1942 – już jako hufcowy Roju „Centrum” i dowódca warszawskich Grup Szturmowych – w Kedywie Komendy Głównej Armii Krajowej. Był współorganizatorem, uczestnikiem i dowódcą akcji sabotażowych, dywersyjnych i bojowych.

Harc mistrz podporucznik Tadeusz Zawadzki poległ 20 sierpnia 1943 roku, podczas ataku na strażnicę Grenzschutzpolizei w Sieczychach koło Wyszkowa. Spoczął na Cmentarzu Wojskowym na warszawskich Powązkach. Jego imię nosi jeden ze stołecznych skwerów, a czyny i śmierć – upamiętniają tablice: w Sieczychach, na murze warszawskiego Domu Profesorów i w auli Politechniki Warszawskiej.